

ἐκ κεκλεισμένου συρταρίου, ὅπερ ἠνέφωξεν. Ἀπὸ ἀνεδίφησε τοὺς φακέλλους καὶ τὰς σημειώσεις του, ὁ Μπουβάρ ἐπίεσε τὸ ἡλεκτρικὸν κομβίον τοῦ γραφείου του καὶ πάραυτα παρουσιάσθη εἰς τῶν ὑπαλλήλων, ὃν ἠρώτησεν ἐὰν ἦλθεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Ἀ! πηγαίνω λοιπὸν νὰ τὸν εὔρω.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἐπιθεωρητής, ἀφήσας τὸ γραφεῖόν του, ἐπορεύθη εἰς τὸ τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοσίας ασφαλείας.

Ὁ κύριος Λεβέλ ἐγνώριζεν ἤδη περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Λοιπὸν; εἶπεν εἰς τὸν Μπουβάρ, ἰδὼν αὐτὸν εἰσελθόντα, τί νεώτερα;

— Περιέργως ὑπόθεσις καὶ ἐκ τῶν σπανιωτέρων· δηλητηρίασις δι' ὑδροκυανικοῦ ὀξέος.

— Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον σπάνιον τὸ πρᾶγμα; τί λέγετε;

— Βεβαίως, ἀλλ' αἱ περιστάσεις εἶνε περίεργοι.

— Καὶ πῶς τὸ μετεχειρίσθησαν τὸ δηλητήριο;

— Ὁ ἱατρὸς κύριος Δουσατέλ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐξηνάγκασαν τὸ θῦμα νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ ὑδροκυανικὸν ὀξύ· καταγίνεται τώρα εἰς τὴν νεκροψίαν καὶ ἀπόψε ἡ αὐρίον θὰ ἔχωμεν τὴν ἱατροδικαστικὴν ἐκθεσίν του.

Κατόπιν ὁ ἐπιθεωρητής διηγήθη εἰς τὸν τμηματάρχην ὅ,τι συνέβη τὴν πρωίαν.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος Λεβέλ, ὅταν ὁ Μπουβάρ ἐτελείωσεν· τώρα θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἰδοποιήθη περὶ πάντων τούτων καὶ ἔμαθον ὅτι ἐπεφύρτισεν ὀριστικῶς τὸν ἀνακριτὴν Περνελέν νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις.

Μετὰ τινὰς ὥρας, οἱ δύο ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς Διευθύνσεως. Ὁ κύριος Λεβέλ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο περίφροντις.

— Ἀς ἐξετάσωμεν τώρα, εἶπε, μετὰ προσοχῆς τὰ ἐνδύματα τοῦ πτώματος· αἱ παρατηρήσεις σας μοῦ φαίνονται πολὺ ὀρθαί· ἄς ἴδωμεν ἂν συμφωνοῦν μὲ τὰς ἐπὶ τῶν φορεμάτων ἐνδείξεις.

Ἀλλ' ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ασφαλείας εὗρε συγχρόνως ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ καὶ σημειώσιν τινα, ἣν τῷ εἶχεν ἀποστείλει ὁ νέος ἀνακριτὴς κύριος Περνελέν.

— Περιμένινά τέ με ἐδῶ, κύριε Μπουβάρ, εἶπεν· ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ γραφεῖόν τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ καὶ θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον, ἐκτὸς ἐὰν καλέσω καὶ ὑμεῖς ἐκεῖ.

Ὁ ἐπιθεωρητής ὑπεκλίθη, ὁ δὲ τμηματάρχης ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ γραφείου του, ὅπως πορευθῇ εἰς τὸ τοῦ κυρίου Περνελέν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμελέτα μετὰ προσοχῆς τὴν ἀποσταλείσαν αὐτῷ ἐκθεσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ βουλευτάρτου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ὁ φακέλλος τῆς ὑποθέσεως

ταύτης δὲν περιεῖχεν ἢ μόνον τὴν ἐκθεσιν, ὁ δὲ ἀνακριτὴς ἐπεθύμει ν' ἀκούσῃ ἐκ τοῦ ἰδίου στόματος τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοσίας ασφαλείας πᾶν ὅ,τι οὗτος ἐγίνωσκε περὶ τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς ἐπρόκειτο.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ κύριος Λεβέλ, ὁ κύριος Περνελέν, νεύσας αὐτῷ νὰ καθίσῃ. τῷ εἶπε μετὰ ζωηρότητος:

— Πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθεσεώς σας, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ λάβω παρ' ὑμῶν εὐρύτερας πληροφορίες. Ἐξ ὧσιν ἀναφέρετε περιληπτικῶς ἐν τῇ ἐκθέσει σας, βλέπω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε λίαν παραδόξος.

— Πολύ, τῷ ὄντι, παραδόξος, πολὺ καὶ ἀκόμη δὲν ἔχομεν κανέν διδόμενον.

— Ἐλπίζω, κύριε Λεβέλ, ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς σας δὲν θὰ βραδύνωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν ἔχνος τι.

Ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ασφαλείας προσεκλινάτο ἐπὶ τῇ φιλοφρονήσει ταύτῃ καὶ ἀπεκρίθη:

— Ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὴν ἱατροδικαστικὴν του ἐκθεσιν. Ἐὰν τὸ συμπέρασμα του εἶνε ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε δι' εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, θὰ ἔχωμεν τότε ἀληθῶς ἕν ἔχνος, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενές.

— Ἀρκεῖ τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος. Κατόπιν ἀνακρίσεις, καλῶς ἐνεργοῦμεναι....

— Ἀλλ' εὐτυχῶς ἔχομεν καὶ ἄλλα μέσα.

— Ποῖα; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὁ ἐπιθεωρητής μου κύριος Μπουβάρ ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος.

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω· τὸ ἐγράψατε καὶ εἰς τὴν πρώτην σας ἐκθεσιν· τὰ ἐνδύματα δὲν εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὸ θῦμα.

— Ἀρκούντως τεκμαίρεται ἡ δολοφονία ἐκ τῆς δυσαναλογίας ταύτης. Νὰ εἶνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνδεδυμένος ἀθλιὸς μέθυσος, ἀνευ πόρων, ἀποθνήσκων τὴν νύκτα οὕτω πως, τοῦτο εἶνε συνειθέστατον. Ἀλλ' ἡ θέσις τῶν πραγμάτων εἶνε ὅλως ἄλλοια περὶ τῆς προκειμένης δολοφονίας.

— Συμφωνῶ πληρῶστα.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς ἐρεῦνας λεπτομερεῖς, αἱ ὁποῖαι τὸ πρῶτον ἴσως θὰ φανῶσιν ὑπερβολικαί. Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, νὰ καλέσω ἐδῶ τὸν ἐπιθεωρητὴν μου, ὅστις θὰ σᾶς ἐπαναλάβῃ πᾶν ὅ,τι ἔμαθε σήμερον τὴν πρωίαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Σὰς ἐγγχειρίζω συγχρόνως καὶ ἀντίγραφον τῆς καταθέσεως τῶν δύο καταρρωγῶν. Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ σπεύσωμεν, διὰ νὰ μὴ χάσωμεν ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἐκερδίσαμεν ἐκ τῶν ἐρευνῶν μας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σὰς παρέδωκα τὸ ἀντίγραφον, ὅπως προβῇτε εἰς ἀνακρίσεις, χωρὶς νὰ περιμείνητε τὰ πρακτικά. Ὁ κύριος Μπουβάρ θὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκθεσίν του καὶ οὕτω θέλωμεν δυνηθῇ νὰ ἐπισκερθεῖται καὶ τὸ μέρος, ἐνθα ὑποτίθεται ὅτι διεπράχθη τὸ ἐγκλημα.

— Καλλίστα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σπεύσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἔνεκα τούτου ἀπέ-

στειλα πρὸ ὀλίγου ἐπίτηδες ἀνθρώπων εἰς τὴν Μόργην, ὅπως παρακαλέσῃ ἐκ μέρους μου τὸν ἱατρὸν κύριον Δουσατέλ νὰ μοὶ στείλῃ ὅσον τάχιστα τὴν ἐκθεσίν του· ἀλλὰ πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὸν κύριον Μπουβάρ.

Ὁ δικαστὴς ἔκρουσε τὸν κώδωνα, καὶ τοῦ κλητῆρος ἐμφανισθέντος, διέταξεν αὐτὸν νὰ καλέσῃ τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς δημοσίας ασφαλείας.

— Θὰ ἴδωτε, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ Λεβέλ, πόσον καὶ ἡ ἐλαχίστη λεπτομερεια μᾶς εἶνε ἀναγκαία. Ὁ δὲ Μπουβάρ θὰ σᾶς περιγράψῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν τοῦ ἐπροξένησεν ἡ θέα τοῦ ὀλογύμνου πτώματος· θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ πρὸς τούτοις καὶ τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι τὸν ἔκαμαν νὰ εὗρῃ παραδόξον τὴν ρυπαρότητα τοῦ θύματος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ κλητῆρ, προπορευόμενος τοῦ κυρίου Μπουβάρ, κρατοῦντος δέμα ἐνδυμάτων, ὅπερ ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δικαστοῦ.

— Εἶνε τὰ ἐνδύματα τοῦ πτώματος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Μάλιστα.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς. Καθίστατε, φίλε μου, καὶ δότε μοι ὅσας δύνασθε ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως.

Ὁ Μπουβάρ διηγήθη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ὅ,τι γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνώσταί μας.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

Α'

Ἀπὸ ποῦ ἤρχετο; Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἡμέραν τινα ἀπεβιβάσθη πλοίου, καταπλεύσαντος ἐξ Ἀγγλίας. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του ἠγόρασεν οἰκίσκον τῆς ἀρεσκείας του, κείμενον πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐξ ἀρχῆς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς περὶ τοῦ ἀτόμου του ἐρωτήσεις τῶν ἐκεῖ κατοικούντων, οἵτινες ἐπὶ τέλους ἔλαβον ἀπόφασιν ὀριστικὴν νὰ μὴ ἐπαναλάβωσιν εἰς τὸ μέλλον αὐτάς. Ἦτο ἴσως ὄνειροπόλος τις ἐραστὴς τοῦ μονήρους βίου. Τὸν ἔβλεπον ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους περιπατοῦντα βραδεῖ τῷ βήματι ἐπὶ τῆς ἁμμου, ἣν ἀπαλῶς ἐθώπευε τὸ κύμα, ἡ ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων βράχων, κάτω τῶν ὁποίων ἐκρήγυντο ἀφρίζοντα τὰ κύματα. Τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου τοῦ διήρχετο ἀναγινώσκων καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν μουσικὴν. Συχνὰ δὲ, ἐν προκεχωρηκυῖα τῆς νυκτὸς ὥρα, αἱ συμφωνίαι τοῦ βιολίου του ἀνεμιγγύοντο μὲ τὴν βοὴν τοῦ ἀνέμου. Ἐὰν ἦτο ἀκοινώνητος, δὲν ἦτο ὁμως καὶ ὑπερήφανος, ἦτο μάλιστα πολὺ περιποιητικὸς, ἐν δεδομένῃ περιστάσει. Εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς τῶν ὀλίγων κατοικούντων τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ὄχθην, ἦτο εἰς ἰδιότροπος, εὐσυμ-

δύσαστος, διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ὁποίου ἐδείκνυντο ἐπιεικεῖς.

Δύο ἔτη διέρρευσαν, ἀφ' ἧς ἐγκατέστη ἐκεῖ, ὅτε συμβεβηκός τι συνεκίνησε τὸν τόπον. Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς παραλίας ἀπόστασιν κατεσκευάζον φάρον. Αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς δὲν εἶχον ἀκόμη προχωρήσει πολύ, ὅτε ἀνεκάλυψαν ὅτι εἶχον κακῶς ἐκτελεσθῆ καὶ ἐδέησε νὰ προσκληθῇ μηχανικός ἱκανότατος, ὅπως διορθώσῃ τὰ σφάλματα τοῦ προκατόχου του. Καθ' ἣν στιγμήν ἀφίκετο οὗτος, ὁ μυστηριώδης ἄγνωστός μας ἐκάθητο ρεμβὸς ἐπὶ τῆς παραλίας, θεώμενος τὸν μαρμαίροντα Πόντον. Αἰφνης, ἀπεσπάρθη τῶν ρεμβασμῶν του ὑπὸ κραυγῆς, οὐχὶ ἀγνώστου αὐτῷ, ἣτις ἀντήχησεν ἐκεῖ πλησίον του.

— Δὲν ἀπατώμαι, εἶνε ὁ φίλος Βεννά, τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσω ἐδῶ.

Ὁ μηχανικός ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν μειδιδῶν, μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας, καὶ πρὶν ἢ οὗτος λάβει καιρὸν νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, τὸν ἔσφιγξεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ὁ Τελνιέ, ἐψιθύρισεν ὁ Βεννά.

— Ἐφοβήθηκα μήπως στενοχωρηθῶ ἐν ὅσῳ μείνω εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν ἀκτὴν. Εὐτυχῶς ἡ τύχη μου στέλλει σύντροφον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἐξορία θὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστος.

Βλέπων τις τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας βαδίζοντας μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας, ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ τῶν ἡσάν καθόλου ἀνόμοιοι. Ὁ μὲν Βεννά, ὥχρος καὶ ἰσχνός, μὲ τὸ πεφοβισμένον καὶ μελαγχολικὸν αὐτοῦ βλέμμα, καὶ τὴν ἀδεξίαν καὶ ἐπιφυλακτικὴν στάσιν του, ἐδείκνυνεν ἄνθρωπον τὰ μάλα ἀρεσκόμενον εἰς τὴν μοναξίαν καὶ τὸν ρεμβασμόν· εἰς τὸν Τελνιέ παρετηροῦντο πάντα τὰ φαινόμενα ζωηρότητος καὶ ἀνθηρᾶς ὑγείας. Αἱ κινήσεις του ἡσάν πληρεῖς χάριτος, ὁ ζωηρὸς αὐτοῦ ὀφθαλμὸς ἐξέφραζε πεποιθήσιν, ἡ φωνὴ του ἦτο εὐηχος, ἡ δὲ εὐθυμία ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὁ οὐρανὸς ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτὸν ἀφθόνως τὰ δῶρά του, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Τελνιέ ἐφάνετο ὅτι ἐπῆρε τὴ ζωὴν μὲ καλὸ μᾶτι.

Ὁ μηχανικός παρετῆρει πόσον διέφερεν ὁ χαρακτήρ του ἀπὸ τὸν τοῦ φίλου του, ὅστις ὠμίλει πολὺ ὀλίγον καὶ ἀπῆντα μετὰ δυσκολίας εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτοῦ. Ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνετο ἐκ τῆς ψυχρότητος, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδείκνυνεν ὁ Βεννά, ἀλλὰ προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του, καὶ νὰ προκαλέσῃ τὰς διαχύσεις του. Ἐν τούτοις, δὲν εἶχεν ἀκόμη κατορθώσει νὰ μάθῃ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ παραδόξου φίλου του, τὰ αἰτία, ἅτινα ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἀκτὴν.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βεννά.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐρημητήριόν σου; εἶπεν αὐτῷ παιδῶς. Ἐδῶ λοιπὸν ζῆς ὅαν καλόγηρος, κρύπτων ἀπὸ τὸν κόσμον τὰ προτερήματά σου. Βλέπω ὅτι τὸ σπῆτι

σου τὸ ἔχεις στολισμένο περίφημα· θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν ποῦ ἔκαμα, καὶ νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν; Μοῦ εἶπον ὅτι δυσκόλως θὰ εὑρίσκα κατοικίαν εἰς τὸν ἔρημον αὐτὸν τόπον, καὶ ὅτι θὰ εὑρισκόμεν ἴσως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ ὑπαιθρον. Οἱ κύριοι ὅμως αὐτοὶ πολὺ ἠπατώντο, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ παραχωρήσῃς μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ σου διὰ νὰ μείνω. Ἐγὼ δὲ ὡς ἀντάλλαγμα ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τοῦ φαγητοῦ, διότι, μάθε, ὅτι ἡ γυναῖκά μου μὲ ἐφόρτωσε μὲ ὁλόκληρον φορτίον ζωοτροφῶν. Ἐκτός δὲ τούτου μοῦ ἔδωκε καὶ περίφημα κρασιὰ. Θὰ μοιράσωμε λοιπὸν ὅαν ἀδέλφια. Ἐὰν τυχὸν ἡ πρότασίς μου εἶνε ἀδιάκριτος, τόσῳ τὸ χειρότερον, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς.

Ὁ Βεννά, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἐκείνης φιλίας, ἀσμένως ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ μηχανικοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ μέχρι τοῦδε σιγηλὸν καὶ ἔρημον οἶκημα τοῦ Βεννά, ἀνέλαβε ζωὴν, χάρις τῇ ἀφίξει τοῦ εὐτραπέλου καὶ χαριέντος Τελνιέ. Ὁ μηχανικός, γνωρίζων ἀπὸ πολλοῦ τὸν σκαιὸν χαρακτήρα καὶ τὸ ἥρεμον ἦθος τοῦ φίλου του, ἀνέπτυξε μεγάλην ἐπιδεξιότητα ὅπως κατανικήσῃ ταῦτα, συνδιαλεγόμενος ἐπὶ ἀντικειμένων τὰ μάλα ἀρεσκόντων τῷ Βεννά, καὶ φροντίζων νὰ ἀποφεύγῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὸν βλάψῃ.

Παρὰ τὰς προσπάθειάς του ὅμως, ὁ Βεννά ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ εἶνε σκυθρωπὸς καὶ περιφροντής. Οὔτε κατὰ τὸν ἐν τῇ παραλίᾳ περίπατόν των, οὔτε κατὰ τὸν καιρὸν, ὃν διήρχοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξέφραζε τι δυνάμενον νὰ γνωρίσῃ τῷ Τελνιέ τὸ αἴτιον, ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ διαμένῃ ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης ἀκτῆς. Ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ αἰνιγματῶδες πρόσωπον, ὅπερ εἶχεν ἀπωλέσει τὴν ἔξιν τοῦ ἐκμυστηρεῦσθαι. Ἐν τούτοις, ἔνεκα τῆς μετὰ τοῦ Τελνιέ ἐπικοινωνίας, ἐγένετο ὀλίγον κατ'ὀλίγον ὀμιλητικώτερος, καὶ κατέβαλε πολλὰς προσπάθειάς, ὅπως ἀποσκορακίσῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ μικρόν, τὴν δυσθυμίαν του.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ δείπνου, ἐκάθητο ἐσπέραν τινὰ ἐγγὺς τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, ὁ δὺν ἥλιος ἐχρυσίζε τὴν ὡς κάτοπτρον γαληνιαίαν θάλασσαν. Ἐλαφρὰ σκοτία ἤρχιζε νὰ περικαλύπτῃ τοὺς πέριξ μεγάλους βράχους καὶ τὰ θεμέλια τοῦ ἀνεγειρομένου φάρου. Σιγῇ βαθεῖα ἐβασίλευεν ἐν τῇ παραλίᾳ. Ὁ μηχανικός ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ φίλου του ἐξαίρετου οἴνου τῆς Βουργονδίας καὶ ἐπὶ πολὺ ὠμίλησε περὶ τῶν χρόνων, τοὺς ὁποίους διήλθον ὁμοῦ ἐν τῷ Λυκεῖῳ. Ὁ Βεννά ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην μάλλον εὐδιάθετος δι' ἐκμυστηρεύσεις καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεις, ἣν ἐποίησατο ὁ Τελνιέ, ἀπήντησεν:

— Ἀπὸ κεῖνον ἀκόμη τὸν καιρὸν, ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνης ὅ,τι εἶσαι. Πάντοτε ἦσουν καλόκαρδος, ὅλοι ἐζητοῦσαν τὴν συντροφίαν σου καὶ ἐφιλονεικοῦσαν διὰ τὴν

φιλίαν σου. Ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς σοὶ ἤρεσεν, ἐνῷ ἐγὼ ἠσθάνόμην ἤδη ὅτι μὲ ἐβάρυνε τὸ βάρος ἀθεραπεύτου μελαγχολίας.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶχες ὅ,τι σοῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ εἶσαι εὐτυχής. Ἐκληρονόμησες ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου ὄνομα ἔντιμον καὶ καλὴν περιουσίαν. Ἦσουν γερὸς καὶ ἔξυπνος. Ὅλοι σ' ἐκτιμοῦσαν.

— Μοῦ ἔλειπεν ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἠμπόρεσα νὰ ἀπολάυσω. Ἡ ἐμπιστοσύνη δηλαδὴ εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἀκόμη ἡλικίας ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννήθην κακότυχος. Ἐμεινα ὀρφανὸς πολὺ μικρός, μὲ ἐνεπιστεύθησαν εἰς ξένους ἀνθρώπους. Ποτέ, ὅταν ἤμουν παιδί, δὲν ἤκουσα ἓνα γλυκὸ λόγον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ὅτι μὲ ἀγαποῦσαν. Ἐμεγάλωσα τριγυρισμένος ἀπὸ ἀτμοσφαῖραν παγωμένην, ἡ ὁποία μοῦ ἀπηγόρευε καὶ ἐνθουσιασμοὺς καὶ διαχύσεις. Ματαίως συμβουλευόμην τὴν μνήμην μου. Δὲν εὑρίσκω καμμίαν ἐποχὴν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις νὰ μοὶ εἶνε προσφιλής. Ὅσοι ἐγνώρισαν τὰς εὐλογίας τῆς πατρικῆς ἐστίας, δὲν ἤξεύρουν τί πάσχουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐστερήθησαν. Συνειθισμένος νὰ μὴ βλέπω τριγύρω μου παρὰ πρόσωπα ἀδιάφορα καὶ αὐστηρά, ἔχασα τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν χρόνον τῆς νεότητός μου, καὶ ἐγήρασα προῶς.

» Ὅταν ἐκάθισα εἰς τὰ θρανία τοῦ Λυκείου, εἶχα ἤδη γηράσει. Τὸ πνεῦμά μου ἦτο γεμάτο ἀπὸ δυσπιστίαν καὶ ἀμφιβολίαν. Πάντοτε ἡ διάθεσις μοὶ ἔλειπεν, αἱ δὲ ἐντυπώσεις μου καὶ αἱ ἰδέαι μου διέφερον τῶν ἄλλων. Φραγμὸς ἀνυπέρβλητος μὲ ἐχωρίζεν ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου. Ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ ἐμὲ καὶ μὲ ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν θλίψιν τῆς μοναξίας μου. Αὐτὸ ἦτο φυσικώτατον, διότι εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπαρξεως, αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις συνίστανται εἰς ἀνταλλάγματα· ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος τίποτε δὲν ὠφελεῖ τοὺς συναστροφόμενους αὐτόν, ἐξ ἀνάγκης δὲν θὰ ἀποκτήσῃ τίποτε καὶ ἀπὸ αὐτοῦ. Ἡ δυσπιστία καὶ ἡ ἑλλειψὶς νεανικῶν ὀνείρων μοῦ ἐπροξένησαν δειλίαν ἀκατανίκητον. ὦ! Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί μαρτύριον ἐπιφέρει ἡ φοβερὰ αὕτη ἀσθένεια. Ἀποναρκῶνει καὶ παραλύει τὰς διανοητικὰς μας δυνάμεις, μεταδίδει δὲ εἰς τὰς πράξεις καὶ τὸ ὕψος μας ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα. Ἡ θλίψις διὰ τὰς ἀδεξιότητάς, τὰς ὁποίας διεπραξάμεν, καὶ ὁ φόβος δι' ἐκείνας τὰς ὁποίας προβλέπομεν ἔχουσιν, ὡς ἀλάνθαστον ἀποτέλεσμα, τὴν διάπραξιν καὶ ἄλλων, ὥστε ἔρχεται στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν νομίζομεν ὅτι τὸ ἄτομόν μας δὲν εἶνε ἄξιον νὰ ζῇ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

» Ἀφίσα τὸ Λυκεῖον χωρὶς λύπην, ἀλλ' ἠτένιζον πρὸς τὸν κόσμον χωρὶς ἐπὶ δα. Ἐγνώριζον ὅτι θὰ μὲ παρηκολούθει πάντοτε τὸ κακόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον τόσῳ ὑποφέρει, καὶ ὅτι ὁ ἐχθρὸς τῆς εὐτυχίας μου θὰ μὲ ἠκολούθει πανταχοῦ.

» Καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου, τὸν ὁποῖον

δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταστείλω, ἤμην τόσῳ ἀγροίκος καὶ τόσῳ ἀδέξιος, ὅσῳ δὲν ἠμπορεῖς οὔτε νὰ φαντασθῇς. Ὅταν μάλιστα μὲ ἐκύτταζαν προσεκτικὰ, τὰ αὐτιά μου ἐβούζαν, ἐγενόμουν κατακόκκινος καὶ δὲν ἔννοιωθα τί συνέβαινε τριγύρω μου. Τὰ λόγια μου καὶ αἱ πράξεις μου πάντοτε εὐρίσκοντο εἰς ἀντίφασιν. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ εἰσέλθω εἰς αἶθουσαν χωρὶς νὰ σκοντάψω εἰς κανὲν ἔπιπλον, χωρὶς νὰ σπάσω κανὲν κομποτέχνημα. Δὲν ἤξευρα οὔτε πῶς εἰσέρχονται, οὔτε πῶς ἐξέρχονται. Ἑλλείψεις παιδαριώδεις, θὰ μοῦ εἴπῃς. Ὅχι! δὲν ἦσαν παιδαριώδεις, διότι συχνὰ πυκνὰ ἐπανελαμβάνοντο. Τὸ μαρτύριον τῆς δειλίας νὰ μὴ τὸ εὐχῇσαι οὐδὲ εἰς τοὺς πλέον θανασίμους ἐχθρούς σου.

• Νωθρότης μὲ εἶχε καταλάβει. Ἐὰν δὲ προσεπάθουν νὰ τὴν κατανικήσω, καμμιὰ χονδροειδὴς ἀδεξιότης μοῦ ὑπενθύμιζεν αἶφνης ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ παρὰβληθῶ μὲ ἐκείνους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἔζων. Ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγω τὰς εἰρωνείας, δόσιςτος δὲ καὶ ὑπερβολικὰ φιλόποτος, πάνταχού τὰς ὑπώπτευν. Ἐφανταζόμην ὅτι ἐμάντευα προσβλητικόν τινα ὑπαινιγμόν, ὑπέθετον ὅτι ὅλοι μὲ περιεγέλων καὶ ὅτι ὅσοι μὲ ἐτριγύριζαν ἦσαν ἐχθροί μου. Πλάνη τῆς φαντασίας μου, θὰ εἴπῃς καὶ ἄλλιν. Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἀπαλλαχθῶ αὐτῆς, ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ ἀσθενὴς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ πυρετοῦ.

— Πράγματι ἡ φαντασία σου ἔπαυσε, καλέ μου φίλε. Ἀλλὰ διατί δὲν ὑπανδρεύθης; Ἡ ἀγάπη ἀφοσιωμένης συζύγου θὰ ἦτο δι' ἐσὲ φάρμακον πολὺ δραστικόν.

— Ἐσκέφθην νὰ ὑπανδρευθῶ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἔγινε αἰτία νὰ ὑποστῶ καὶ ἄλλην δοκιμασίαν...

Ἐσιώπησεν, ὡς εἰ ἐδίσταζε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ἐξακολούθησον, εἶπεν αὐτῷ ὁ Τελνιέ, διότι αἱ θλίψεις καταπραύνονται ὅταν ἐμπιστεύωνται αὐτὰς εἰς φίλον.

Ὁ Τελνιέ ἐπλήρωσεν ἐκ νέου οἴνου τὸ ποτήριον τοῦ Βεννά, ὅστις ἔπιεν αὐτό.

— Εἶχα κ' ἐγὼ τὸ μυθιστόρημά μου, καθὼς ὅλοι, ἐπανελάβε μειδιών μελαγχολικῶς. Ἡ ἐκδοκία τοῦ ὅμως ἦτο θλιβερὰ, γελοία, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἦνε.

• Ἐσύχναζον εἰς οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἐφέρετο πολὺ καλὰ εἰς ἐμὲ, ἐπεικῶς δὲ παρὲβλεπε τὰς ιδιοτροπίας τοῦ χάρακτός μου. Πολλὰκι μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐννοήσω τί προσπαθείας κατέβαλον διὰ νὰ μὲ καταστήσωσιν εὐθυμώτερον καὶ μὲ λυτρώσωσιν ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς δειλίας. Ἄν καὶ δὲν ἐπέτυχον, ἡσθάνομην ἐν τούτοις διὰ τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

• Συνήντων συχνὰ εἰς τὴν φιλόξενον ἐκείνην στέγην ὥραιαν καὶ πνευματώδη κόρην, ἐπὶ τοῦ συμπαθητικοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ ἀγα-

θότης. Ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τῆς δὲν ἠπάτα, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις μοῦ ἔδειξεν ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον μὲ συνεκίνησε περισσότερον, ἢ ὅσον δύναμαι νὰ εἴπω. Ἡσθάνομην κἄποιαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ὅταν ἐκείνη εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ἡ το πτωχή, ἐνόμισα ὅτι ἠμποροῦσα νὰ ἐλπίζω. Ὅτε, κατακόκκινος, διστάζων, τρέμων, καθὼς ὁ ἔνοχος, τῆς ἐφανέρωσα τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποιον δι' αὐτὴν ἐσχημάτισα, ἀπεπονήθη ἐπιδειξίως τὴν πρότασίν μου, καὶ ἐπροφασίσθη ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ ὑπανδρευθῇ. Κατ' ἀρχὰς ἐφανταζόμην ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀποφάσεως ἀμετακλήτου, εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ τόσον θερμὸς ἔρωσ μου θὰ κατενίκα τοὺς δισταγμούς της. Ἀλλ' ἐνῶ τὴν ἐπομένην, πρὸς τὸ ἐσπέρας, περιεπάτουν εἰς τὸν κήπον, ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα ὀπίσω ἐνὸς φράκτου τὴν φωνὴν της. Τῷ ὄντι, ἦτο ἐκείνη συνομιλοῦσα μὲ μίαν φίλην της, ἡ ὁποία τὴν περιέπειζε διὰ τὸν ἰδιότροπον λατρευτὴν, τὸν ὅποιον κατέκτησε. Καὶ τότε ἐκείνη ἀπήντησεν ὅτι εἶχον πολὺ ἀπατηθῇ εἰς τὰ αἰσθηματά της ἐὰν ἐξέλαβον δι' ἔρωτα τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε, καὶ προσέθεσεν ὅτι ἐλυπεῖτο μὲν διὰ τὴν παρεξήγησιν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ὀνομασθῇ κυρία Βεννά.

• Ἀπεσύρθη μὲ συντετριμμένην τὴν καρδίαν καὶ φοβερὰ ὀργισμένους ἐναντίον ἐκείνης, ἡ ὁποία μὲ ἐδηλητηρίασε διὰ τοιαύτης πλάνης. Δὲν τὴν ἐπανεῖδον ἔκτοτε καὶ ἀνεχώρησα διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψω ποτέ. Ἐταξείδευσα πολὺ καιρὸν διὰ νὰ λησμονήσω τὰ παθήματά μου, ἰδίως δὲ τὸ τελευταῖον, τὸ φοβερότερον ὅλων!

• Ἡ τύχη μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεκατέστην. Ἐὰν δὲν ἦν τὴν εὐτυχίαν, τοῦλάχιστον ἡ ζωὴ μου ῥεῖ ἡρεμὸς καὶ δὲν ταράσσεται εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

— Βεννά, εἶπεν ὁ μηχανικός, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἐδοκίμασες, ἠμπορεῖς νὰ τὴν δοκιμάσῃς καὶ τώρα ἀκόμη, ἀρκεῖ μόνον νὰ θελήσῃς. Φοβοῦμαι μήπως ἡ φίλις μου μόνη δὲν δυνηθῇ νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς σου, ἀλλ' ἔχω τὴν σύζυγον μου, ἡ ὁποία, ἐλπίζω, ἡ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ χύσῃ βάλαμον παρηγορίας εἰς αὐτάς, διότι γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἶνε μιὰ μάγισσα, ἡ ὁποία εὐρίσκει στὴν καρδίᾳ της λόγους καταλλήλους διὰ νὰ πραύνωσι τὴν λύπην, καὶ νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀπογοητευμένας καρδίας. Θὰ τὴν ἰδῇς καὶ θὰ σὲ καταπείσῃ, πιθανὸν μάλιστα νὰ σοὶ εὕρῃ καὶ σύζυγον, ἡ ὁποία σοὺ ἀρμόζει.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε θαῦμα, τὸ ὅποιον, φρονῶ, ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις της.

— Θὰ ἰδοῦμε.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Ποιοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκαλετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... δρ. 5 (5,30)
 «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακνὸν..... δρ. 2,50 (2,70)
 «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δρ. 2,50 (2,70).
 «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν..... δρ. 3 (3,20)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3,50 (3,70)
 «Ἀντωνία», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλῆ. δρ. 3 (3,30)
 «Λέων Ἀσώνης», μυθιστορία Γεωργίου Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίση δρ. 4,50 (4,80)
 «Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 4,50 (2)
 «Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λ. 60 (70)
 «Παρισίων Ἀπόκριψις», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10)..... δρ. 6 (7)
 «Ὁ Διαβολὸς - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De Terrail..... δρ. 4,50 (4,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)
 «Τὰ Ἀπόκριψα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά..... δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... δρ. 4 (4,20)
 Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3 (3,20)
 Χρυσόδετα..... 4
 «Μαρία Ἀντωνέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 (55)
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δρ. 4,50 (4,60).
 «Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐβριέ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... δρ. 4,50 (4,70)
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετιθῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννισάρων». Τόμοι 2..... δρ. 5 (5,50)
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... δρ. 4 [4 4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 (2,20)
 «Τὰ Χάλια μας», κωμῳδία Π. Αζαρίδου ἡθοποιοῦ..... λ. 70 (80)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2)..... δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο).... δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émile Chevalier..... δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλη. δρ. 4 50 (4,70)
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 (70)
 «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νούρ..... δρ. 4,50 (4,70)
 «Μαθηδὼν» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν..... δρ. 7 (8)
 «Ζίλ Βλὰ» μυθιστόρημα..... δρ. 5 (6)